

ΕΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ παρ' ἡμῶν χρονική σύμμετρον δὲν εἶνε πολὺ εὐνοὺς πρὸς τὰ Ἡμερολόγια. Εἴτε διότι ἀντιπροσωπεύουν πηλαῖας ἐποχῆς σύστημα, εἴτε διότι τὸ ἐμπόριον τὰ διεκδικεῖ ὅσον καὶ ἡ φιλολογία, ἀξιοῦνται βλεμμάτων μόνον ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον, ἐνθ' οἱ νεωτερισταὶ δὲν τὰ εὐρίσκουν ἀντόξια τῶν εὐρυτάτων βλέψεων των. Εἰς τὰ Ἡμερολόγια, εἶνε ἀληθές, συναντᾷ κανεῖς ὀνόματα μόνον ἅπαξ τοῦ ἔτους ἀναφανόμενα ἢ φυσιογνωμίας περιωρισμένης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀξίας.

Ἐν τούτοις εἰς τὰς πολλὰς σελίδας ἐνὸς ἡμερολογίου δὲν εἶνε ἀπείθανον νὰ σταματήσῃ τις πρὸ εἰκοσι, τριάκοντα σελίδων, μελέτης καὶ ἐντυφώσεως ἀξίων.

Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, τὸ πρῶτον ὄλων κατ' ἔτος ἐμφανιζόμενον, ἔχει καταστῆ πλέον ἀναπόφευκτος σύντροφος παντὸς γραφίου, πάσης αἰθούσης, πολυτελοῦς ἢ πενιχρᾶς. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς διαδόσεως τῶν φιλολογικῶν ἔργων, τὰ Ἡμερολόγια ἐν Ἑλλάδι προσέφεραν ἀληθεὶς ὑπηρεσίας εἰς τὰ γράμματα. Ὑπῆρξαν ἐπὶ σειραν ἐτῶν καὶ εἶνε καὶ σήμερον ἀκόμη τὰ τηλεγραφικὰ σύμματα τὰ ὁποῖα μεταβιβάζουν τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν πανταχοῦ τοῦ Ἑθνους καὶ τὴν ἰσχυροποιοῦν. Δὲν εἶνε κανεῖς βεβαίως τόσο ἀπλοῦς, ὥστε νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἀντιπροσωπεύουν ὅλην τὴν σύγχρονον παραγωγὴν. Ἀλλὰ τὴν καθόλου φυσιογνωμίαν κατορθώνουν νὰ παρουσιάσουν, ἄλλα σφριγγήλην, ἄλλα ὠχράν.

Τὸ ἐφετεινὸν Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου εἶνε ὀγκῶδες, ὡς πάντοτε. Ἡ καλλιτεχνία ἴσως δὲν

ἔχει λόγους νὰ εἶνε ἐνθουσιασμένη ἐκ τοῦ ἄρτιφανοῦς τόμου, μετὰ τὰς ἀπαιτήσεις μάλιστα, ὅς σήμερον ὁ ἀνεπτυγμένος κόσμος ἔχει. Ἀλλ' αὐτὸ καταντᾷ ζήτημα ὅχι τόσο τῆς καλαισθησίας ἐνὸς ἐκδότου, ὅσον τοῦ . . . χρηματοκιβωτίου του.

Διηγήματα—ἱστορικά σημειώσεις—μεθυγραφήματα—ποιήσεις. Ἰδοὺ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ἐρίζοντος τοῦ Ἡμερολογίου Σκόκου.

Ἐκ τῶν διηγημάτων εὐχαρίστως ἀναγινώσκει τις τὸν «Μιλημένον ἑνοχον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, τὴν «Ἐπάνοδον τοῦ Μονογενοῦς» Ἀραβικῆς ὑποθέσεως, ὅπως ὅλα τὰ διηγήματα τοῦ κ. Μεταξᾶ Βοσπορίτου, τὴν «Βασιλοπούλαν» τοῦ κ. Ἀξιώτου, τὸν «Πανδρόλογον» τοῦ κ. Παπαδιαμάντη, τῆς «Κακῆς μυροφόρας» τοῦ Νιρβάνου, τὴν «8ην Νοεμβρίου» εἰς Κρητικὸν ἰδίωμα ὑπὸ τοῦ σεβ. ἀρχιεπισκόπου Ρεθύμνης, ὅστις δὲν φέρει μόνον στίβαρως τὴν ἀρχιερατικὴν μίτραν, ἀλλὰ μὲ πολλὴν χάριν καὶ τέχνην γρατεῖ καὶ τοῦ διηγηματογράφου τὸν κάλαμον. Ἀναδημοσιεύονται ἐκ τῆς «Πινακοθήκης» τὰ «Νομικὰ ὑποδήματα», κλείει δὲ ἡ σειρά μὲ τὸν «Τραγουδιστήν» τοῦ κ. Χρηστοβάσιλη. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτὴν παραγωγὴν δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ παρίδῃ τις τοῦ Τσέχω τὴν «Συκοφαντίαν», κατὰ θυμικαὶν μεταφράσιν τοῦ κ. Ἀγαθ. Κωνσταντινίδου.

Ἡ μεθυγραφία σκορπίζεται ἀρθροῦς ἀπὸ τὸν ἐκδότην, τὸν Σατανᾶν, ὅστις πολλάκις μᾶς ἔτερψε μὲ τὰς εὐφροσύνας ἡθογραφίας του.

Τὰ ἱστορικὰ σημειώματα τῶν κ.κ. Καράλη, Φιλαρέτου, Δραγάτη, Λαμπρινίδου, Γαλάνη ποικίλλουσι τὰς σελίδας, ἀναμῖξ μετὰ ποιημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ συμπαθέστερα βλέμματα ἐλκύουν δύο μουσικώταται ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίδος Θέου.

Δὲν εἶνε ἀρκετὰ τόσκι καλαί, σελίδες δι' ἐν Ἡμερολόγιον;

ΚΑΠΟΙΟΣ

[Ἡμέραι πένθους.—Τὸ ἀέτωμα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ ἀνδριάντες.—Ὁ παράφρων τῆς Λιθερπούλης.—Ἐξ λευκά φέρετρα.—Ἡ δολοφονία τῆς ὁδοῦ Ἀγχέσμου.—Τὰ δάκρυα τῆς παρθενίας.—Τὰ πλατάγισμα τῶν χειλέων.—Νὰ μὴ βαυκαθῇ! —Μία ἀνακομιδὴ.—Μνημόσυνον καλλιτέχνιδος.—Αἱ ἀνθρωποπαγίδες τοῦ ζαχαροπλαστείου.—Père Lachaise.—Αἱ τεφροδόχαι καὶ οἱ σκώληκες.—Ὅ φέρετρον πῶς χωρεῖ εἰς ἥμισυ μέτρον.—Πῶς θ' ἀποθάνω.—Νεῦρα, νεῦρα, νεῦρα!]

ΠΩΣ ἤθελα νὰ μὴ ἔγραφα τίποτε σήμερον. Πολὺ σπαρίως ἠσθάνθην τὴν ἀγορέϊαν ἢ ὁποῖα τῶρα τόσο μὲ πιέζει! Ἀποσπῶ σελίδας ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μου, τοῦ μηνὸς τοῦ ὁποίου κλείει σήμερον ὁ ἀπολογισμός, ἀλλ' ὅλι τὰ γύλλα εἶνε περιβε-

βλημένα μὲ μίαν μαύρην ταινίαν πένθους: «Ὅλα φέρον μίαν σφραγίδα σκελετοῦ...»

★ ★

Ὑπὸ τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου ραγίζονται δι' αἵματος αἱ σελίδες τοῦ Εὐαγγελίου. Παρὰ τοὺς ἐθνομάρτυρας, τὸν Ρήγαν καὶ τὸν Γρηγόριον, μάρτυρες ἄλλοι πίπτουν τῆς ἱερωτέρας τῶν ἰδεῶν. Καὶ μία μελαρὴ σημαία σκιαλεῖ τὸ ὑπερήφανον Ἀέτωμα, καὶ αἱ δολοφόροι σφαῖραι ἐγγίζουν καὶ νεκρώνουν καρδίας πίστεως...

Ὁ μορομανὴς ἔμπορος τῆς Λιθερπούλης κατασυντριβεται ὑπὸ τὸ ἀνάστημα. Ἀλλὰ τὰς ψυχὰς ἀθῶων θυμάτων τίς θὰ ἐξεμμερίσῃ; Καὶ τὰ βλέπω τὰ θύματα μαζῇ, ἀχώριστα καὶ ἐν

τῷ θανάτῳ ὡς ἦσαν καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ ἐθνικῷ, ἃ γέρονται εἰς τὸ ὑστατον καταφύγιον τῆς ζωῆς.

Μαύρη συννεφιά βαρύνει τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἡ ρυτίς ἠπλώσε τὰς μελανὰς πτέρυγας. Ἡ δειδροστοιχία, ἥτις εἶνε συνειθισμένη ἡ σκυτάλη τὸ ἀνθρωπότερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον κάλλος, βωδὴ, συντετριμμένα βλέπει ἃ περνοῦν κάτω ἀπὸ τὰ ὠχρὰ φύλλα τῶν παλαιῶν δένδρων τῆς ἐξ ἐλευθέρου φέρετρα, ἀκούει ψαλμωδίας, ἐνῶ ἐν ρεῖμα λαϊκὸν ὀγκοῦται γύρω τῶν...

Ἄλλο φέρετρον. τοῦ κυλισθέντος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀρχέσμον, σῦρει τὰ πικρότερα δάκρυα, μητρὸς καὶ ἀδελφῆς. Ὁ ἐκδικητὴς γίρεται θῦμα! Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα, γίρεται μάρτυς. Καὶ κατεβιάσθη ὁ ζωηρὸς καὶ εὐζάνταστος νεανίας εἰς τὸν τάφον· ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς ἀδελφῆς εἶνε τόσῳ πολὺτιμα, τόσον ἐξυλαστήρια, ὥστε ἐλαφρότερον χῶμα δὲν θὰ ἐκάλυψε ἰσως νεκρόν.

Ὡ, τὰ νεῦρα αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὑπέστησαν ἐπικίνδυνον κλονισμόν. Ἡ κοινωρία ἔγινε ρεν-ρασθενής. Αἱ γλώσσαις πηγαινοῦνται, ἀναλύνουν τὰ κοινωρικά καὶ ἐθνικά ζητήματα, τὰ σχολιάζον, τὰ κατακερματίζουν καὶ ὑπὸ τῶν γλωσσῶν τὸ Βαβυλωνιακὸν πλατύρισμα συντριβόταν ἀλαβάστρινα ὄνειρα, σεπτὰ ὀνόματα, παρθεναὶ καὶ καρδία. Ὁ θάνατος αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἂ, εἰργάσθη πολὺ καλὰ. Τὸ δρεπάνι του, ἀκούραστος, ἐδυθίσθη εἰς τὸ αἷμα. Καίρὸς ἃ τὸ ἀκούρη! Ἄς εὐχρηθῶμεν εἰς τὸν γηραιὸν Δυνάστην ἃ μὴ βασκαθῇ...

Μία πένθος σκηρὴ μὲ ἔκαμε ἃ ἐνθυμηθῶ ἐτε ἐντυχισμένα.

Μία γλυκεῖα καλλιτέχνης, ἐν ἀριστοῦργημα τῆς φύσεως ζηλευτὸν, μία μουσικὴ ἀρμονία πρὸ τριετίας ἐνεκροῦτο. Τὴν εἶχα γνωρίσει ἀπόθνη-μον σχεδόν, κάτωθεν τῶν Περτελῆσιων μαρμάρων. ὑπὸ τὴν σκιά τῶν Ἀναβρύτων. Καὶ ἀπὸ τῆς ρυμφοῦς παστάδος ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλί-νην ἔξαφρα τοῦ θανάτου.

Καὶ προχθὲς ἢ ἀξίτη τοῦ νεκροθάπτου ἐνεφάνισε εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὅσα ἡ γυναικὴ —εἰδεχθῇ εἰκόνα τῆς ματαιότητος. ἢ φρονεῖ ἢ Μουσική μὲ τοὺς φθόγγους τῆς...

Ἡ κόρη, δι' ἣν τόσαι ἀφιερώθησαν ποιητικαὶ σελίδες—καὶ τὸ πνευματικὸν κενοτάφιον εὑρηται ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ»—ἡθροίσθη ὑπὸ τὸ χῶμα εἰς ἀμορφον σωρόν...

Καὶ ἀπὸ παρταχόθεν μὲ περιέβλεπε ὁ θάνατος—καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὑποφαιρόμενος διέτρεξε τὸν κίνδυνον ἃ γνωρίσει ἐκ τοῦ σννεγ-γὺς τὸν φοβερόν Γιγαντα· μάρτυρές μου αἱ σι-θηραὶ ἐσχάται τοῦ χαχαροπλάστειον Γιαννάκη—ἃς ταξειδεύσωμεν χωρὶς ραῦλα καὶ χωρὶς ἢ ἀφήσωμεν τὴν θαλπωρὴν τοῦ δωματίου, εἰς Παρίσιους.

Ἦτο ἀπόγευμα Ἰουλίον, ὅτε μὲ ἔρα φίλον μου, ὁ ὅποιος κατὰ θλίβαν σὺμπτωσιν ἀγωνιᾷ καὶ αὐτὸς ἃ ἐκφύγη ὑπὸ τὰς σκελετώδεις χεῖρας τοῦ Χάρου, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ κοιμητήριον Père Lachaise. Πάντοτε μοῦ ἀρέσει, ἐκ ψυχικῆς διαθέσεως, ἃ περιφέρωμαι εἰς τάφους. Τοὺς θεωρῶ ὡς μίαν παρηγορίαν δι' ἐμὲ ἀξίζον ὅσον ἐν κήρυγμα ἐν ἐκκλησίᾳ, ὅσον ἐν σονέττῳ τοῦ περιπαθεστέρου ποιητοῦ. Ἡ ἐπίσχεψις αὕτη ἢ πένθος πολὺ περισσότερον μοῦ ἐπεβάλλετο ἐν Παρίσιους.

Μετὰ τοῦ φίλου μου διεσχίσσαμεν τοὺς κατη-φρεῖς δρομίσκους, τοὺς ἐστεφανωμένους μὲ τοὺς στεφάνους τῆς Μηροσύνης. Ἐστάθμευον εὐλα-βῶς πρὸ τῆς κλειούσης ἰτέας, ἢ ὅποια γέρνει εἰς τὴν μαρμαοίστην προτομὴν τοῦ ποιητοῦ τῶν «Νεκτῶν» καὶ σιγά-σιγά ἐφθάσαμεν εἰς ἐν ἰδι-αίτερον διαμέρισμα. Εἰς τοὺς τοίχους τετρα-γωνίδια μαρμάρια, ἐπάλληλα, μὲ χρυσῆς συντόμους ἐπιγραφάς. Ἦτο τὸ τμήμα τῶν καιο-μένων νεκρῶν. Δίπλα οἱ ἀποτεφρωτικοὶ κλι-βαροὶ. Ἡ Ἀμερικὴ, ἥτις ἐδέχθη καὶ ἐγερτικεῖς

τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ἐκμηδενίσεως τῶν νε-
κρῶν, τὸν ἀπλούστερον, ὑγιεινότερον, οἰκono-
μικώτερον καὶ ὀλιγώτερον πένθιμον, εὔρε καὶ ἐν
Εὐρώπῃ συνηγόνους οὐκ ὀλίγους. Εἰς ἡμῖς μέ-
τρον ἐπὶ τοῦ τοίχου ἔχετε τὸν νεκρὸν σας, χω-
ρὶς γὰρ σᾶς βασανίζει ἡ ἀθλία σκέψις τῶν σκω-
λῶν, τῆς σαπρίας, τῶν ἀναθυμιάσεων, χωρὶς
γὰρ ἔχετε μετὰ τρία ἔτη ἀνακομιδὴν λειψάνων
καὶ κόκκαλα ἀποσαρκωμένα. "Ἐχετε ὥς οἱ ἀρ-
χαῖοι "Ελλῆνες τὴν τεφροδόχον ὑδρίαν Δύ-
ρασθε γὰρ τὴν ἔχετε καὶ εἰς τὸ σπῆτι σας. εἰς
τὸ ἐλκορροτόσιόν σας. Τί ὠραιότερον, ποιητικώ-
τερον, ἀνθρωπινώτερον γὰρ μὴ ἀποχωρίζεσθε
τοῦ προσφίλου σας προσώπου! "Ἡ Ἐκκλησία
ἄλλως τε ὁμολεῖ περὶ τέφρας. οὔτε ὑποθέτω ὅτι
συντείνουν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς οἱ
σκῶληκες καὶ τὰ γέρετρα. . . Οὐδὲν δὲ εὐγείεστε.
ρον γὰρ ἐγείρωμεν ὑπερήφνηλα μνημεῖα, θέτοντες
ἐμπροσθεν αὐτῶν τὴν κάλπην τῆς τέφρας.

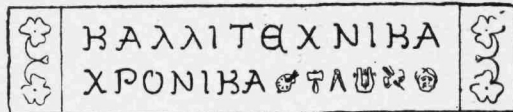
Πάντοτε ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς καύσεως τῶν
νεκρῶν. "Αλλὰ τί ὠφελεῖ! "Ἐφ' ὅσον δὲν
εἰσάγονται καὶ παρ' ἡμῖν οἱ κλίβαροι, πῶς γὰρ
καὶ κατεῖς! Καὶ ἐστὶν ἐντολὴν ἂν ἀγῆσῃ,
οἱ οἰκεῖοι καὶ κληρονόμοι θὰ εὐρεθοῦν πρὸ τῆς
ἀφενέτου ἀνάγκης γὰρ μὴ ἐκτελέσουν τὴν ἐντο-
λὴν, καίτοι ἐστὶν ἐλ. λείψι μέσων. . . Βλέ-
πετε ὅτι παρτοῦ ἔχουν γὰρ κάμουν τὰ μέσα,
ἔστω καὶ ἐν πρόκειται γὰρ χωθήτε μέσα. . .
εἰς τὸν τάφον, ἔστω καὶ ἐν ἐπιθυμῆτε γ'
ἀπαλ. λήξτε τὸν κόσμον ἐνὸς ἀηδοῦς θεάματος
καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν σας μιᾶς οἰκτρᾶς συνε-
πείας τοῦ θαιάτου. "Ἡ ἐκμηδενίσις δὲν μὲ φο-
βίζει. "Αλλὰ τί γὰρ σᾶς εἰπῶ. . . "Ἀμα συλλο-
γίζομαι τί θὰ γείνη ἅμα ταῖς τὸ σῶμα μου—
τὸ ἰδικόν μου ὅπως καὶ τοῦ ἰδανικωτέρου παρ-
θενικοῦ πλάσματος—τί περιβάλλοι θὰ συναν-
τήσῃ, τί οἰκτρὰ συναυλία θὰ ὀρχηται ἐπὶ τῆς
ἀδρανὸς ὕλης. τί θὰ γείνουν ὑπὸ τὴν ἔρπου-
σαν ταξιαρχίαν τῶν σκωλῶν οἱ ὀφθαλμοὶ
καὶ τὸ στόμα: ὦ, θέλω τότε περισσότερον γὰρ
ζησῶ, καὶ ἂν ἐπιστῇ ἡ στιγμή ἡ Μοῖρα μου γὰρ
ἐπιχλώσῃ τὸν θάνατον, προτιμότερον γὰρ χαθῶ
εἰς μίαν πυρκαϊάν, ἐλ. λείψι ἀποτεφρωτικὸν κ. λ.-
βάνον. . .

..

Καὶ τώρα, θὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὰς
εὐαισθητοὺς ἀναγνωστρίας μου διότι ἐτάραξα
τὴν γαλήνην τοῦ πνευματικοῦ τῶν ὀρίζοντος
μὲ θέματα ἐκνευρίζοντα. μὴ συμβιβαζόμενα πο-
σῶς οὔτε μὲ τὸ ἔαρ τοῦ προσώπου τῶν, οὔτε μὲ
τὸ σφρίγος τῆς καρδίας τῶν. "Αλλ' αὐτὰς τὰς
ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ ἦλιος δὲν μᾶς περιέβαλε μὲ
τὸ ἀκτινωτὸν τῆς Δόξης του, καὶ αἱ σταγόνες,
κατὰ ψυχροὶ, πένθιμοι, περιέλουον τὴν πόλιν.
ἃς μὲ συγχωρήσουν ἂν περιώρισα τὴν καρδίᾳ
μου εἰς τὰ ἀσφυκτικὰ θωρακικὰ δεσμά, καὶ

ἀφῆκα γὰρ κυριαρχήσουν τὰ εἶδρα μου, τὰ φο-
βερά μου εἶδρα. . . "Ολαί αἱ ἀναγνώστριάι μου
εἰξέδρουν πολὺ καλὰ τί θὰ εἰπῇ εἶδρα καὶ
συνεπῶς θὰ μοῦ δώσουν τὴν χαριτωμένην συγ-
γνώμην τῶν.

ΔΑΦΝΙΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ «Νέα Σκηνή» καὶ τὸ Βασιλικὸν θέατρον ἀνε-
πέτασαν τὸς αὐλαίας σχεδὸν συγχρόνως. "Ἡ
«Ἀλκυσίς» τῆς Ν. Σκηνῆς, ἀφῆκε ζωηρὰς ἐντυ-
πώσεις "Ἡ μετάφρασις εἰς νεοελληνικὴν ἀνάμι-
κτον, ἥτο ἰδέα πολὺ ἀτυχής. "Υπῆρξαν σκηναί, καθ'
ἃς ἐὰν δὲν ἡμπέδιζεν ἡ ἀμφίεσις, θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι
ἦκουε τὸν «Ἀγαπητικὸν τῆς Βοσκοπούλας». Δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ ἐννοηθῇ ἐπὶ τέλους, ὅτι τὰ ἀρχαῖα
δράματα εἶνε ἀρχαῖα μένον, καὶ ὅτι ἄθε νεωτεριστικὴ
μεταβολὴ ἔχει σκοπέλους ἐπὶ κινδύνους; Μία μετά-
φρασις εἰς καθαρεύουσαν, ἄνευ ὑπερβολῶν καὶ τὸ
ἔργον θὰ καθίστα νοσητὸν εἰς τὸν πολὺν κόσμον καὶ
τὸ κάλλος τῆς γλώσσης δὲν θὰ ἡκρωτηριάζετο. "Ὡς
πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν, ἡ δεσποινὶς Εἰμαρμένη Ξανθάκη
καίτοι πρώτην φορὰν ἐμφανισθεῖσα ἐπὶ σκηνῆς, ἐπαι-
ξεν ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν, πολὺ ἐπιτυχῶς. Εἶνε
ἡθοποιὸς μεγάλου μέλλοντος. "Ἡ θεατραινὶς πολὺ
καλὴ ἐπίσης. "Ὁ κ. Ν. Παπαγεωργίου περιπα-
θῆς, ἀπαγγέλλει ὀρθῶς, ἀλλ' εἰς τοὺς βηματι-
σμοὺς καὶ εἰς τὰς μερικὰς ἐκρήξεις πάθους ἀπομα-
κρύνεται τῆς τέχνης. "Ὁ κ. Λέων ὡς Ἡρακλῆς ἡγ-
νῆσε ἀρκετὰ καλὰ τὸ μέρος του. Περὶ τῶν ἄλλων
ἡθοποιῶν, ἐλάχιστος δύναται νὰ γίνη λόγος.

"Ἡ σκηνοθεσία ἀρίστη. Σπανίως εἰς Ἑλλ. θέα-
τρον παρετηρήθη τόση ἱστορικὴ ἀκρίβεια εἰς διακό-
σμησιν σκηνῆς καὶ εἰς τὰς ἀμφίεσεις. "Ἡ μουσικὴ
τοῦ Γλοῦκ, ἀνταξία τοῦ ἔργου.

"Ἡ «Ν. Σκηνή» ἔθεσεν ἤδη ἀσφαλῆ θεμέλια.
Σφίγγομεν τοῦ ἱδρυτοῦ τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία πολὺ εἰρ-
γᾶσθη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

..

"Ἡ ἐναρξίς τοῦ Β. θεάτρου ἦτο τυπικὴ. "Ὁ κόσμος
ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ περιεργασθῇ ἀνέτως τὸ νέον
θέατρον. ἀκροώμενος συγχρόνως καὶ μουσικῆς ἐκτε-
λέσεως τεμαχίων τινῶν. Μία εἰσαγωγικὴ ὁμιλία ἦτο
ἀπαραίτητος. ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ κ. Βλάχος δὲν εἶνε
πλέον διευθυντὴς τοῦ Β. θεάτρου.

..

"Ἡ Ρεζάν ἐνεφανίσθη διὰ τῆς Madame Sans—
Gène. Εἰς τὴν σκηνὴν ἐν τῇ β'. πράξι: τῆς λογο-
μαχίας καὶ κατὰ τὴν γ'. πράξιν συνήρπασε τοὺς
ἀκροατάς. Παίζει μὲ πολλὴν φυσικότητα. δὲν δύ-
νεται ὅμως νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν Βερνάρ, ἥ τὴν
Δουῖς, ἥ τὴν Σόρμυ, αἵτινες στερεῶς κρατοῦν τὰ
σκήπτρα τῆς νεωτέρας σκηνῆς.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

